

třeba zjistiti, že si byli stěžovatelé (to platí zejména o spoluobžalované Marii K-é) toho vědomi, že K-ý byl za jeptišku přestrojen. Nebyl-li to K-ý, který byl na plesu v masce jeptišky, nerozhodovalo by, že P-ová byla přesvědčena o tom, že ho poznala. Neboť pak by její svědectví, že K-ého nepoznala, bylo sice subjektivně křivé, ale objektivně by bylo pravdivé a šlo by na její straně o čin podle §u 11 tr. zák. beztrestný. Stejně nedopustili by se za tohoto předpokladu ani obžalovaní trestného činu, třeba že věděli, že P-ová mylně předpokládá, že K-ého poznala. Jelikož tudíž nalézací soud nezjistil skutečností, jichž je třeba, by mohlo býti zákena správně použito, bylo za předpokladů §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, č. 3 ř. zák. z roku 1878 zmáteční stížnosti již při neveřejné poradě vyhověti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl, aniž bylo potřebí, zabývat se ostatními uplatňovanými důvody zmátečnosti. Stejně opatření bylo podle §u 290 tr. ř. učiniti i co se týče Boženy P-ové, poněvadž důvody, jež vedly ke zrušení rozsudku proti manželům K-ým, jsou, pokud jde o objektivní skutkovou podstatu činu, jí za vinu kladeného, též jí na prospěch.

Čís. 2173.

Nejde o podvod (§ 197 tr. zák.), předložil-li sběratel milodarů dárcům sběrací archy, na nichž přepsal částky, předchozími dárci upsané, na vyšší, by pozdější dárcé povzbudil k vyššímu úpisu; nezáleží na tom, že měl z vybraných peněz provisi.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1925, Zm I 248/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 19. února 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby.

Důvody:

Odůvodněnou jest zmáteční stížnost, pokud, dovolávajíc se důvodu zmátečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., uplatňuje, že nalézací soud neprávem posuzuje zjištěné jednání obžalovaného jako zločin podvodu podle §§ů 197 a 200 tr. zák. Zjištěno je, že obžalovaný, jenž byl oprávněným zmocněncem Masarykových kolejí ku sbírání milodarů, milodary určenému účelu správně odvedl. Otázkou jest, zda se dopustil podvodu tím, že předložil firmě »H.« sběrací arch s nesprávnými, vyššími úpisy dvou dárců (2000 Kč a 1000 Kč místo správných 200 a 100 Kč), následkem čehož zástupce firmy upsal 1000 Kč, ačkoli by prý, kdyby byl pravý stav věci věděl, upsal toliko 100 Kč. Na otázku tu dlužno na rozdíl od nalézacího soudu odpověděti záporně. Pravda je, že obžalovaný, předloživ padělaný sběrací arch, předstíral nepravdu a že se mu podařilo vyvolati u firmy »H.« nesprávnou představu a přiměti ji k věnování vyššího daru, než jaký by jinak byla upsala. Leč v jednání tom lze podle povahy věci a

životních zkušeností spatřovati jen rozšířený prostředek, působiti na štědrost a dobročinnost lidí. Obžalovaný nejednal v úmyslu podvodném, by poškodil firmu »H.« na jejím majetku, nýbrž sledoval jen ten účel, by jí předstíráním vyšších úpisů naznačil, jaký asi dar má poskytnouti, jinými slovy, by ji povzbudil k úpisu co možná nejvyššímu. Podařil-li se mu trik a přizpůsobila-li firma svůj úpis předstíraným vyšším úpisům, nebyla tím protiprávně poškozena na svém majetku, poněvadž přece jen dala tolik, co z vlastní vůle dáti chtěla. Poškozena byla snad jen ješitnost a marnivost firmy, když, nechtějíc zůstatí za druhými a nechtějíc zdáti se vůči nim finančně slabší, odhodlala se k vyššímu úpisu. Jen mimochodem budíž poukázáno na to, že stejný postup obžalovaného zůstal bez účinku na občanský pivovar v Ž., který přes to, že mu předložen byl sběrací arch s úpisem D-ské továrny 2000 Kč místo správných 200 Kč, daroval pouze 100 Kč. Pro posouzení projednávaného případu je bez významu, zda do stával obžalovaný od Masarykových kolejí z upsaných milodarů provisi, poněvadž závažno jest jen, zda v jednání, kterého se dopustil vůči firmě ;H.«, jsou obsaženy zákonné náležitosti zločinu podvodu. Tomu však, jak doličeno, tak není. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek zrušiti a obžalovaného z obžaloby sprostíti.

Čís. 2174.

Náchylnost k nervositě a porucha nervová jako zjevy původu a rázu neuropatického samy o sobě neodpovídají pojmu »jiného pomatení smyslu« ve smyslu §u 2 písm. c) tr. zák.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Ke skutkové podstatě přečinu §u 16 čís. 1 zákona se nevyžaduje, by úmysl pachatelův směřoval k docílení nějakého dalšího účinku, než který vyplývá ze samotné zákonné definice (na př. k zastrašení).

Pojmu »shromáždění« (§ 39 čís. 2 zákona) odpovídá takový počet za určitým účelem se sešedších lidí, že se nedá dle zvláštních okolností případu ihned na prvý pohled určití, a nesejde na tom, odloučí-li se od nich nebo připojí-li se k nim jedna nebo dvě osoby. Nezáleží na tom, jsou-li shromážděny na místě veřejně přístupném, či v místnosti soukromé (deputace zaměstnanců v kanceláři zaměstnavatelově).

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1925, Zm II 232/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 10. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 16 čís. 1 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Výtky rozsudku s hlediska důvodu zmatku čís. 5 čelí proti rozsudkovému výroku, podle něhož se úmysl obžalovaného nesl k tomu, by svým